

Dan D. Farcaș

**OZN AZI -
PENTAGONUL RECUNOAȘTE**

Fenomene Aerospațiale Neidentificate –
Mărturii, dovezi și confirmări oficiale



Editura Dharana
București

© Dan D. Farcaș

© 2020 Editura DHARANA

Editura Dharana București

Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

www.atuuri.ro

www.sufletdecarte.ro

www.edituradharana.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FARCAS, DAN D.

OZN azi - Pentagonul recunoaște : fenomene aerospațiale neidentificate : mărturii, dovezi și confirmări oficiale / Dan D. Farcaș. - București : Dharana, 2020

ISBN 978-606-9029-17-6

001.94

Cuprins

Prefață.....	7
O cotitură memorabilă	11
Un articol surpriză în <i>The New York Times</i>	11
Primele reacții	15
Nimitz 2004	17
OZN-ul „Tic Tac”	21
Datele, integrate, există undeva.....	28
Cele trei videoclipuri.....	35
Se repetă și pe coasta de est	39
„Scepticismul de fotoliu”	44
Istoria fenomenelor aerospațiale neidentificate	56
Farfuriile zburătoare.....	56
Proiectele <i>US Air Force</i>	59
Washington 1952	61
Panelul Robertson	63
Marea păcăleală din 1969.....	69
Secrete, dezinformări, intoxicații	74
Confruntări între piloți militari și OZN-uri	74
Un secret mai presus de orice.....	77
Manechine pentru ruși.....	81
Intoxicații cu falși extratereștri	84
Speranța unei dezvăluiri.....	86
„Academia” To The Stars	94
Tom DeLonge și TTSA.....	94
Luis Elizondo	100
Stephen Justice.....	103
Christopher Mellon	103
Harold Puthoff.....	105
Planuri de viitor.....	108
Programul AATIP	112

Cum s-a născut.....	112
Cum a funcționat.....	117
Atmosfera din Pentagon.....	121
De ce a demisionat Elizondo.....	123
Ce a realizat BAASS?	127
Cum s-a derulat cercetarea.....	127
Cele 38 de proiecte.....	132
O fizică dincolo de ceea ce știm.....	136
Metamaterialele.....	139
Skinwalker Ranch	145
Fenomene paranormale	148
Omul ca instrument.....	155
OZN-urile sunt interesate de armele nucleare.....	157
Situația evoluează	162
Noi instrucțiuni OZN pentru <i>US Navy</i>	162
Pentagonul recunoaște că a investigat FAN	164
Congresul SUA cere lămuriri.....	167
Videoclipurile înfățișează FAN autentice	173
Un contract TTSA – Pentagon, pentru “metamateriale”	175
Inițiativa <i>UAP eXpeditions</i>	185
Întrebări esențiale	190
Fenomenul este real	190
De unde vin?	192
Extraterestrii?.....	195
De ce trebuie să fie secret?.....	199
<i>Marele tabu</i> și paralizia minții	204
Rădăcinile indolenței.....	212
Ce-i de făcut?	216
În loc de încheiere	219
Statistici.....	219
O alianță surprinzătoare	220
În căutarea unei explicații	227

Prefață

Vă preocupă posibila prezență a extraterestrilor pe Pământ? Atunci lăsați la o parte tot ce credeți că știți și citiți cu atenție această carte, care conține noutăți întâmplare cu foarte puțin timp în urmă. Veți avea multe surprize. În ultimii trei ani au ieșit la lumină, pentru prima dată în istorie, dovezi atât de solide încât vor schimba, în scurt timp, radical, viziunea tradițională asupra acestui domeniu.

OZN-urile, sau, mai corect „*fenomenele aerospațiale neidentificate*” (FAN), există. Ele zboară pe cer, pot efectua manevre care sunt imposibile după tot ce cunoaștem, și au un „comportament inteligent”. Acestea sunt adevăruri pe care militarii le-au știut tot timpul, încă din anii patruzeci ai secolului trecut, dar au preferat să le treacă sub tăcere.

De ce? Ipoteza că ar putea fi nave extraterestre era toxică, neverosimilă și periculoasă, putând declanșa isterie în masă. Se adăuga situația jenantă că militarii nu aveau niciun răspuns când contribuabilii întrebau cum de intrușii nu pot fi contracarați și cum de nu știm ce sunt. Și acestea nu erau singurele motive care intrau în joc.

Problema a fost soluționată instituind, încă de la începutul anilor '50 o politică fermă de secretizare, negare, mușamalizare și ridiculizare, folosind mass-media, ceea ce a indus marelui public convingerea că subiectul este neimportant, dar și „rușinos” pentru un om normal. Astfel s-a instalat, treptat, *marele tabu* asupra subiectului, *tabu* care n-a dispărut nici până azi. Dacă erai pilot și spuneai că ai văzut un OZN erai coborât din avion și trimis, luni de zile, la vizite medicale; dacă erai om de știință, îți periclitai

problema de ansamblu nu este încă rezolvată, de acum încolo lucrurile nu vor mai fi niciodată și nicăieri la fel ca înainte.

Cartea de față este mai degrabă un eseu decât o lucrare științifică, de aceea am omis, în cea mai mare parte, trimiterile precise și bibliografia. Dar cel care ar avea îndoieli, poate să verifice foarte ușor, cu ajutorul internetului, informațiile esențiale expuse.

Înainte de a trece la lecturarea textului, aş ruga, încă o dată, cititorul să lase la o parte două prejudecăți adânc înrădăcinate și păguboase: (1) că OZN-urile nu există și (2) că, dacă există, ele sunt nave cu extraterestre (intraterestri, temponauți etc.), care vor fie să ne invadeze, fie să facă schimb de tehnologii cu noi.

Apoi îl invit să urmărească și să evalueze, cu mintea deschisă, faptele expuse.

Autorul

O cotitură memorabilă

Un articol surpriză în *The New York Times*

Pe 16 decembrie 2017, lumea aparent monotonă a ufologiei a fost scuturată zdravăn de un articol surprinzător, apărut în *The New York Times*: „*Glowing Auras and 'Black Money': The Pentagon's Mysterious UFO Program*” (Aure strălucitoare și ‘bani negri’: Misteriosul program OZN al Pentagonului). Articolul dezvăluia că Departamentul Apărării al SUA a cheltuit 22 de milioane de dolari, între 2008 și 2012, pentru a studia ce anume sunt OZN-urile. Cei trei autori ai articolului: Helene Cooper, Ralph Blumenthal și Leslie Kean, publiciști binecunoscuți, efectuaseră în prealabil o temeinică investigație. Deși n-ar fi vrut, puși în fața evidențelor, oficialii Pentagonului au recunoscut existența acestui program secret, derulat în cadrul Agenției de Informații a Apărării (*Defence Intelligence Agency* – DIA). Dar funcționarii au insistat că programul s-a încheiat în 2012. „S-a constatat că existau și alte probleme, de prioritate mai mare, care meritau finanțare, și a fost în interesul Departamentului Apărării să facă o schimbare”, a declarat un purtător de cuvânt al Pentagonului. Totuși, așa cum au afirmat sursele publicațiilor *The New York Times* și *POLITICO*, guvernul SUA colectează în continuare informații despre întâlnirile dintre aeronave necunoscute și armata americană.

Știrea a explodat în toată media: *POLITICO*, *Washington Post*, *NPR*, *Forbes*, *NBC*, *ABC*, *CBS*, *Axios*, *Esquire*, *Space.com*, *Fox*, *Popular Mechanics*, plus multe altele, au preluat și au comentat imediat revelația.

Un jurnalist american remarcă: „este șocant și reprezentantă, fără îndoială, un punct istoric de cotitură în atitudinea noastră privind OZN-urile”. Pentru a înțelege mai bine proporțiile surprizei produse, trebuie reamintite două fapte. Pe de o parte, Pentagonul afirmase constant, din 1969 încoace, deci timp de aproape cincizeci de ani, că nu este interesat de fenomenul OZN și nu are nicio preocupare în această direcție, afirmație pe care marele public a interpretat-o drept o confirmare a faptului că fie nu există OZN-uri, fie că ele reprezintă un fenomen marginal, poate încă necunoscut, dar pe deplin explicabil. Pe de altă parte, în consecință, nici *The New York Times*, sau alte ziare de elită, nu au publicat, timp de zeci de ani, articole despre fenomene de tipul OZN, lăsând acest subiect „ne-serios” și „jenant” pe seama tabloidelor sau a presei locale.

Desigur, termenul „OZN” fiind *tabu*, din cauza conotațiilor pe care i le asociază conștiința colectivă, denumirea din Pentagon fusese: „Program de identificare a amenințărilor aviatice avansate” (*Advanced Aviation Threat Identification Program* – AATIP), având în cadrul său un program pentru armament aerospațial avansat (*Advanced Aerospace Weapon System Applications Program* – AAWSAP). Evident, programele se bazau pe observații OZN făcute de piloți și alt personal militar cu înaltă calificare, iar rapoartele asupra acestor observații fuseseră trimise direct la Pentagon, de unde n-ar fi trebuit să iasă.

Desigur, un asemenea articol nu putea să apară fără o temeinică investigație... Istoria a început cu două luni și jumătate înainte. Leslie Kean, jurnalistă de succes și autoarea unei cărți excelente (tradusă și în românește, cu titlul „OZN un mister neelucidat. Generali, piloți și oficialități guvernamentale depun mărturie”, care a ajuns „*New York Times bestseller*” în 2010), s-a întâlnit pe 4 octom-

brie 2017, într-un hotel din Pentagon City, cu mai mulți oficiali din domeniul informațiilor militare și cu Luis Elizondo, directorul unui program al Pentagonului despre care ea nu auzise niciodată: „Programul de identificare a amenințărilor aerospațiale avansate” (AATIP).

Jurnalista a aflat, cu această ocazie, că programul a fost un efort secret, început în 2007, finanțat din inițiativa liderului de atunci al majorității din Senat, Harry Reid. Obiectivul era investigarea amenințărilor aeriene, inclusiv a celor pe care armata le numea „fenomene aeriene neidentificate” sau doar „obiecte”. „Era o știre mare, deoarece armata Statelor Unite anunțase, încă din 1969, că OZN-urile nu merită să fie studiate”, a menționat Blumen-thal. Leslie Kean a aflat, de asemenea, că Elizondo tocmai a demisionat din Pentagon pentru a protesta față de ceea ce el a caracterizat drept secret excesiv și opoziție internă la studierea fenomenului.

Câteva zile mai târziu, Luis Elizondo, împreună cu alte personalități, între care Harold E. Puthoff, inginer, cel care a realizat cercetări privind percepția extrasenzorială pentru CIA, sau Christopher K. Mellon, fost asistent adjunct, pentru informații, al Secretarului Apărării SUA, au anunțat că se alătură unei societăți nou înființate, numită „Academia de Arte și Științe *To the Stars*” (TTSA), care avea ca obiectiv investigarea fenomenului OZN. Autorii articolului au realizat interviuri și cu Harry Reid, ca și cu magnatul aerospațial, miliardarul Robert Bigelow, care a confirmat și el participarea sa la program, fiind nemulțumit de faptul că americanii s-au abținut de la cercetări serioase privind fenomenul OZN, din cauza unui „*tabu* copilăresc”. A fost intervievat și un proeminent sceptic în privința OZN-urilor, pentru a realiza „o viziune fără părtinire”. Apoi, pe 8 decembrie, Helene Cooper s-a

întâlnit cu un purtător de cuvânt al Pentagonului, pentru a-i cere să răspundă la informațiile adunate. Acesta a confirmat că programul a existat și a fost condus de Elizondo. A adăugat că Departamentul Apărării „ia în serios toate amenințările și potențialele amenințări la adresa poporului nostru, a averilor noastre și a misiunii noastre și ia măsuri atunci când apar informații credibile”. Cu aceste confirmări, articolul îndeplinea standardele puse de ziar și putea să apară.

Pe 16 decembrie, *New York Times* și *POLITICO* au raportat, aproape simultan, despre existența programului. *Washington Post* realizase și el, în paralel, mai multe interviuri confidențiale, timp de două luni, cu Luis Elizondo și Christopher Mellon. Documentele furnizate de foștii oficiali au inclus și scrisorile de susținere a programului din partea fostului lider al Senatului, Harry M. Reid.

Dar efectul cel mai puternic asupra publicului l-a avut faptul că articolul dezvăluia că programul AATIP a colectat și înregistrări video și audio despre întâlnirile dintre obiecte necunoscute și aeronave militare americane, iar fragmente din aceste înregistrări sunt acum accesibile pe internet. Filmulețele, care au devenit instantaneu virale, arătau, de pildă, un obiect oval albicios, de dimensiunile unui avion comercial, urmărit de două avioane de vânătoare *Super Hornet Navy F/A-18F* care au decolat de pe portavionul *Nimitz* în largul coastei din San Diego în 2004. Un alt videoclip arăta o aeronavă necunoscută, înconjurată de un fel de aură strălucitoare care se deplasa cu o viteză mare și se rotea în acest timp. Pe înregistrare piloții pot fi auziți încercând să înțeleagă ce văd. „Există o flotă în-treagă a acestora”, exclamă unul. Oficialii apărării au refuzat să divulge locația și data acestui incident.

Primele reacții

Apariția articolului, însoțită de recunoașterea venită din partea Pentagonului a umplut de entuziasm fanii OZN din întreaga lume. Nick Pope, care, din 1991 până în 1994, a fost responsabil cu investigațiile OZN ale ministerului britanic al apărării (și ele secrete la vremea lor), a declarat: „Este o revelație extraordinară, nu în ultimul rând pentru că vine în contradicție cu numeroasele refuzuri pe care guvernul american le-a emis anterior când a fost întrebat despre acest subiect și despre implicarea sa în el”.

Suspiciunea că guvernul SUA știe mult mai multe despre fenomenul OZN decât este dispus să recunoască, merge cel puțin până la mijlocul secolului al XX-lea și a fost mereu un subiect actual, chiar dacă nu în marea presă – a continuat el – A vedea acum că OZN-urile ies dintr-o dată din ficțiunea „Dosarelor X”, pentru a se manifesta în viața reală, derutează, ca să nu spunem mai mult.

Ziaristul Bryan Bender de la *POLITICO*, unul dintre cei care investigaseră cazul, a fost întrebat dacă cei care au inițiat programul au fost interesați doar de implicațiile legate de securitatea națională, sau și de extraterestrii care ne-ar vizita dintr-o altă galaxie. Bender a răspuns că el crede că de amândouă. Dar acestea erau rapoarte care veneau la Pentagon. Cei care raportau observațiile OZN erau piloți, personal militar, folosind cele mai avansate echipamente ale momentului. Așa că problema care s-a pus mereu a fost dacă nu cumva aparițiile erau ostile, dacă nu erau cumva aeronave secrete, rusești, chinezești, sau cine știe de unde.

Bender a mai subliniat că ceea ce s-a dat acum în vi-leag a fost probabil doar unul dintre eforturile guvernamentale de a examina fenomenele inexplicabile. N-ar fi exclus să existe – spunea el – și alte proiecte, la alte

13 pagini, realizat în 2009 și obținut din Pentagon, în primăvara lui 2018, de grupul de presă *I-Team* din Las Vegas. În paginile care urmează încerc să schițez cronologia evenimentelor, ca și reacțiile martorilor care au fost dispuși să vorbească.

USS Nimitz este un super-portavion al Marinei Statelor Unite și nava principală a clasei sale. De peste 100.000 de tone, lung de 332 metri, alimentat cu energie nucleară, el a fost denumit după comandantul flotei din Pacific în al Doilea Război Mondial, amiralul Chester W. Nimitz (1885–1966). În toamna anului 2004, cu un echipaj de mii de oameni, portavionul efectua exerciții de rutină în Oceanul Pacific, la 60-100 de mile în largul coastei dintre San Diego și Ensenada, Mexic, în pregătirea unei misiuni în Golful Persic pentru războiul din Irak. Uriașa navă era escortată, în cadrul *Carrier Strike Group 11*, de *USS Princeton*, un crucișător cu rachete ghidate din clasa Ticonderoga, posedând cel mai sofisticat sistem de apărare și comandă navală din lume. A fost primul crucișător din clasa sa care a implementat sistemul radar de ultimă generație *AN/SPY-1B* modernizat, capabil să vadă o minge de golf de la 100 de mile.

Un martor important al evenimentelor a fost subofițerul **Kevin Day** „controlor de interceptare aeriană” și șeful operațiilor de specialitate („*Senior Chief Operations Specialist*”), din Centrul de Informații Combatante (CIC) de pe *USS Princeton*. Așa cum a declarat, în filmul documentar „*The Nimitz Encounters*”, meseria lui era „să mănuiască radarele și să identifice tot ce zbură pe cer”.

În jurul datei de 10 noiembrie 2004, la aproximativ 100 km de coasta San Diego, Day a început să observe, pe radarul *AN/SPY-1B passive*, trasee ciudate, clare, ale unor obiecte neidentificate în apropierea insulelor Catalina și

San Clemente. Apăreau într-o formație liberă, destul de compactă, de cinci până la zece, la altitudinea de 8500 de metri, zburând cu 185 km/h spre sud. Day a fost surprins de viteza lentă, dar a primit confirmarea și de la operatorii altor radare. Erau prea mari pentru a fi păsări, prea lente pentru a fi aeronave cunoscute și nu se deplasau pe nicio traiectorie convențională de zbor. În următoarele zile, obiectele neidentificate au fost observate cu regularitate. La început Day doar le-a monitorizat și le-a raportat, nefiind cu adevărat preocupat de ele, deoarece în largul coastei din California este un trafic aerian intens.

Apoi a constatat că vehiculele, cu o origine și funcție necunoscute apăreau ca din senin, ca și când ar fi venit din spațiul cosmic, de la înălțimi mult dincolo de raza de scanare a radarului, coborând în câteva secunde până la circa 15 metri deasupra nivelului mării, cu o viteză imposibilă și fără „boom” sonic, rămânând apoi nemișcate acolo. Uneori pluteau, la altitudinea de 6 km, apoi ieșeau din raza de acțiune a radarului, sau se retrăgeau fulgerător, după care erau din nou aici. Nimic construit de mâna omului nu poate avea asemenea performanțe.

Day a spus că în primele zile când a făcut aceste observații, colegii lui, în mod curios, păreau să nu le bage de seamă. El a tot așteptat ca restul echipajului din Centrul de Informații Combatante (CIC) să comenteze anomalia, dar nimeni nu a făcut-o. Day era cu atât mai mirat cu cât nu vedea doar câteva ținte, ci ceea ce părea a fi o întreagă flotă de obiecte aeriene care operau deasupra lor. Probabil – și-a spus – atunci când răspunzi de funcționarea unei aparaturi de multe miliarde, nimeni nu dorește să-și riște reputația sau, mai rău, locul de muncă, raportând ceva care ar putea fi interpretat drept navă extraterestră. Dar când Day a atras totuși atenția colegilor săi, brusc toți s-au